

**Antoninus Diana Panormitanus, Clericus Regularis, Doctor
Celeberrimus, Coram S. D. N. Alexandro VII. Episcoporum
Examinator, & Sancti Officij Regni Siciliae Consultor,
Coordinatus, Seu Omnes ...**

Diana, Antonino

Lugduni, M. DC. LXXX.

35. Utrum, quando confessio repetenda est cum eodem Confessario, quia fuit invalida, & unico verbo pœnitens confitetur peccata in cpnfessione invalida distinctè confessa, possit onfessarius ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76393](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76393)

ritò quidem, & ideo hanc sententiam novissimè docet Guilielmus Mercerus sacrae Theologiae Professor eximius in Academia Lovaniensi, in suis *comment. ad 3. part. D. Thoma quest. 9. art. 1.* ubi sic asserit: Putant aliqui iterandam esse confessionem si intelligatur Confessor fuisse ignorans, aut intellexisse poenitentem. Sed hoc casu Gabriel, & Sylvester bona fide confessum esse validè absolutum probabiliter existimant, quia nihil defuit ex parte poenitentis, & Confessor sciens, ac volens formam debitam adhibuit. Nec refert, quòd statum poenitentis absolutè non intellexerit, quia neque id accidit ex vitio poenitentis, neque absolutè requiritur ad substantiam Sacramenti, ut patet ex eo, qui sic in mortis articulo absolvitur. Ita Mercerus, unde apparet satis probabilem esse opinionem, quam *loc. cit.* olim docui cum docto viro Paulo Laymano, non teneri repetere nisi sola peccata non intellecta à Confessario.

Sup. hoc ibi-
dem prope
finem.

RESOL. XXXV.

Utrum, quando confessio repetenda est cum eodem Confessario, quia fuit invalida, & unico verbo poenitens confiteretur peccata in confessione invalida distinctè confessa, possit Confessarius absolutionem impendere, si non solum non recordetur peccatorum, sed etiam neque poenitentia imposita? Ex p. 4. tr. 4. & Misc. Ref. 203.

Sup. conten-
to in hac
Ref. in Ref.
seq. & infra
ex Ref. 37.
§. 1. & 2. &
§. Hinc Ga-
spar. usque
in fine Ref.
& in Ref. 38.
& infra in
tr. 4. ex Re-
sol. 17. §. ult.
à lin. 4.

§. 1. **H**ic casus potest frequenter accidere, & ad illum affirmative respondet Guilielmus Mercerus de Sacrament. in 3. part. D. Thoma, quest. 9. art. 1. ubi sic ait: Ex parte Confessoris, ut rectè suo officio fungatur, observandum est, cum si priùs poenitentiam imposuerit, non indigere recordatione peccatorum, nec poenitentia imposita, contra Navarum; sed sufficet, quòd recordetur hunc fuisse confessum, & quòd postea nihil grave commiserit, in quo standum est ejus testimonio; si verò poenitentiam non imposuit, & neque in particulari, neque secundum aliquam confusam, & moralem rationem recordatur status conscientiae ipsius poenitentis, postulare debet iteratam notitiam, ut imponat poenitentiam condignam. Si tamen absolveret absque repetitione hujusmodi, licet fuerit mutilum Sacramentum, esset validum, quia haberet omnia essentialia. Ita Mercerus.

2. Verùm aliquibus magis placent in tali casu ea, quae docet Gaspar Hurtado de Sacrament. disp. 8. de Poenitent. diffie. 8. ubi sic asserit. Nos verò existimamus, quòd si Confessarius poenitentiam imposuit, & ea est ipsi nota, vel ipsi sit nota à poenitente, non est necessarium, quòd ei fiat iterum distincta peccatorum confessio, quia ad absolvendum sufficit, confessionem fuisse à poenitente distinctè factam, & distinctè à Confessario perceptam, & ob impositam poenitentiam, & horum notitiam, quia absque fundamento amplius exigitur. Si autem Confessarius non imposuit poenitentiam, vel non taxavit illam, aut si imposuit, vel taxavit, & non recordatur illius, nec habet notitiam alias sufficientem ad eam prudenter taxandam, necessarium est, quòd ipsi fiat confessio major, quam qui in illo unico verbo confitendo peccata in confessione invalida facta; sed non requiritur confessio distinctè facta, sed sufficit confessio aliqua confusa peccatorum antea distinctè Confessorum talis, qualis sufficit, ut Confessarius acquirat notitiam sufficientem ad prudenter taxandam

poenitentiam; quia tunc ad id tantum requiritur nova confessio peccatorum antea distinctè confessorum. Hac Hurtado.

RESOL. XXXVI.

Quomodo agendum est cum poenitente confessionem invalidam faciente, dicente tamen: acculo me de omnibus peccatis, quae in confessione invalida aperui, & de peccato, v. g. quòd tacui, absque eo, quòd repeta distinctè peccata invalidè confessa? Et quid in dicto casu, si Confessarius non recordetur de statu poenitentis in communi, quem tunc habebat poenitens, vel saltem poenitentia injuncta, &c? Ex p. 5. tr. 14. & Misc. 2. Ref. 52.

§. 1. **H**ic casus quia saepius potest accidere, erit satis plausibilis Confessarius, & poenitentibus. Prima sententia tenet repetenda esse peccata in speciali, quia cum Confessarius nullo modo recordetur peccatorum saltem in confuso, aut ratione sui effectus, qui est poenitentia imposita, perinde se habet, ac ille, qui nunquam talem confessionem audivisset. Deinde Confessarius est iudex, qui poenam injungere debet pro peccatis invalidae confessionis, & iudicium ferre de illis in hac secunda confessione, cum illa prior fuerit nulla: ergo debet habere notitiam illorum in hac secunda confessione: ergo si omnino non recordatur, debet poenitens iterum ea repetere. Ita Paludanus Divus Antoninus, Sylvester, Navarum, & Valentia, quos citat Faulstus de Sacramento poenitentiae, tom. 1. lib. 4. q. 222.

2. His tamen non obstantibus (attendas quae amice Lector) Jacobus Granado in 3. part. de Sacramento, controvers. 7. tract. 9. disp. 22. num. 5: existimat in praedicto eventu sufficere, si poenitens in generali se accuset de omnibus peccatis, quae in priori illa confessione invalida fuerat confessus, quantumcumque Confessarius nec illorum, nec poenitentiae recordetur; in speciali verò de claret peccatum illud, v. g. quòd tacui tunc, & sacrilegium, quòd commisit malè confitendo. Probat hanc sententia ea generali ratione, quae non semel in hac materia debet inculcari, scilicet cum ad sacramentum Poenitentiae accedere sit unum ex difficilioribus, quae humana imbecillitati praecepta sunt in lege gratiae, oportere reddantur quoad fieri poterit minus difficilia, quae ad illius usum, seu susceptionem spectant. Nihil autem est, quòd obstat quominus, qui in praedicto casu malè confessus fuerat, satisfaciatur suae obligationi, etiam si solum in generali se accuset de peccatis, quae jam eidem Confessario aperuerat: ergo non est imponendum illi grave onus iterum executiendi conscientiam, & repetendi quam plura fortasse peccata, & quorum repetitione rubore nimio suffundatur. Minor hujus argumentationis probatur, quia in primis non est necessaria repetitio peccatorum in speciali, ut verum sit poenitentem omnia sua peccata dixisse, quia jam aliquando dixit in confessione: quae quamvis non fuerit valida ad eum effectum consequendae remissionis, fuit tamen, ut Confessarius haberet notitiam omnium peccatorum, valida, & ut singulis peccatis convenientem medicinam applicaret, sicut tunc applicasse credendum est. Deinde non est necessaria praedicta repetitio ut Confessarius jungat poenitentiam proportionatam. Primo, quia in illa priori licet, invalida Confessione, supponi

Sup. hoc ibi-
dem doctrina
Ref. peccato-
dentis, &
aliam eum
Ref. & ut
ejus not.